Не будь очима щедра, люба діво:
Їх споглядавши, стану хворим,
І не спускай додолу їх стидливо,
Бо їх буттю пошкодить сором.

І стримуй теж гнівливе в них палання:
Їх гнів мені погубу вдіє,
І ними не вітай мого бажання,
Затоплять-бо мене надії.

Їх слізьми не роси: тоді до праху
Я предків приєднатись мушу;
Не розкривай їх широко, мов з страху:
Мій страх мою вже зрадив душу.